

‘Kijk toch uit, mafkees!’ Coen trapte kort op de rem om niet te dicht op de invoegende auto te komen. Het busje slingerde.

‘Ik krijg zowat een hartverzakking,’ kreunde zijn zus Melanie achterin, terwijl ze haar hand op haar borst hield.

‘Ik kan er ook niets aan doen dat mensen geen twee seconden afstand kunnen tellen,’ murmelde Coen terwijl hij het busje weer recht op de weg bracht. ‘Ze zullen wel haast hebben om zo meteen op z’n elfendertigst over de woonboulevard te slenteren. Het is immers zondag.’

‘Het is geen zondag, het is regendag,’ vond zijn dochter, de vierjarige Merel. Ze kon amper naar buiten kijken door de druppels op de ramen.

‘Die post ik.’ Bibi pakte haar smartphone en schoot een vierkant plaatje van haar dochter met de beregende autoruit. Haar favoriete filter *Nashville* eroverheen en het sloot mooi aan bij de rest van haar Instaposts. *Geen zondag, maar regendag*, zette ze erbij. #kleuterpraat #vakantiemetkids #grappigeuitspraken. Nog voordat ze de app afsloot, had ze al negen likes.

‘Je zou ze niet zo moeten blootstellen op internet, schoonzus,’ zei Melanie hoofdschuddend. ‘Wie weet wie er allemaal naar kijkt.’

‘Bedankt voor je mening,’ antwoordde Bibi met een gemaakte lach en ze ging met haar kunstnagels door haar chocoladebruine krullen. Had ze de krultang nou wel ingepakt?

‘Je kunt het echt niet tegenhouden, mam,’ vond Morris, die zelf op z’n smartphone zat te scrollen. Hij had hem pas sinds dit

jaar, voor z'n zestiende verjaardag gekregen. Lot leunde met haar hoofd op zijn schouder en keek mee naar de filmpjes waar hij doorheen swipete.

'Dat weet ik wel, maar je kunt het ook overdrijven.' Melanie staarde uit het raam. Ze vond dat zij en Dave er goed aan hadden gedaan om hun zoon nu pas zo'n ding te gunnen. Al-leen leek het er wel op dat hij de gemiste schermtijdjaren in no time aan het inhalen was. Gelukkig had Dave er een filter opgezet, waardoor de ergste rotzooi tenminste niet in beeld kwam. Porno, geweld, het leek tegenwoordig de normaalste zaak van de wereld dat jongeren naar dat soort dingen keken. Hoe afgestompt raakte je dan al voor je twintigste? Zelf was ze gelukkig nog opgegroeid zonder smartphone, tablet en Netflix. Ze had thuis wel een Nintendo gehad, als enige van haar vrienden. Daar had ze ook wel heel wat uurtjes op gepend. Maar omdat je telkens opnieuw bij level één moest beginnen als je doodging, was de lol er na een paar rondjes vaak weer van af. Buiten spelen, dat was wat kinderen vroeger deden. In bomen klimmen, zelf avonturen bedenken. Tegenwoordig werd alles voorgedrukt gepresenteerd. Hapklare brokken. Maar ja, creativiteit was ook niet meer nodig als artificiële intelligentie de wereld overnam. Nog even en de mensheid was overbodig.

'Ik zie opa niet meer,' zei Morris terwijl hij uit het achterraam keek.

'Vind je het gek met zulke wegpiraten om ons heen,' vond zijn oom Coen. 'Pa zal wel half in paniek zijn.'

'Moeten we even langzamer gaan rijden?' opperde Melanie.

'Ik ga geen gekke capriolen uithalen op de snelweg, zus. Gewoon met de stroom mee.'

‘Hoe kun je ze nou kwijtraken? Ze zaten de hele tijd voor ons,’ zei Liesbeth.

‘Zie je dan niet hoe druk het is?’ snorde Anton. ‘Waarom moeten we ook weer per se langs de Randstad? Er zijn toch genoeg leuke huisjes dichtbij?’

‘Texel is tenminste eens iets anders dan Brabant. En dit was de wens van je moeder,’ antwoordde Liesbeth en ze keek achterom naar haar half ingedutte schoonma Neeltje.

‘Ja dat weten we nu wel, omdat ze pap daar heeft ontmoet.’

Het was even stil in de auto. Af en toe klonk er een snurk van Neeltje die bijna in slaap viel en weer wakker schrok.

‘Hoe weet ik nu welke afslag ik moet hebben? Ze zijn echt nergens meer te zien.’

‘Misschien hadden we toch dat ding moeten gebruiken.’

Liesbeth doelde op het ingebouwde navigatiesysteem dat sinds de aankoop van de auto nog niet...